

EL SALTANT DE LA DONA D'AIGUA

A Arbúcies hi ha un indret que du per nom una llegenda: el Saltant de la Dona d'Aigua. És un lloc fresc i arcecat, tancat entre el brancam i les roques, que bressola i escup en tres salts, les aigües de la riera Xica. La història que aquí us presentem és, una de les més populars del Montseny, i té com a protagonistes un hereu, una dona d'aigua i aquest indret encara avui ben present. L'escriptor Víctor Balaguer la recollí i popularitzà en el llibre *Al pie de la encina*.

Conta la llegenda que un bon dia l'hereu de Can Blanc (Arbúcies) va sortir a caçar per aquelles terres com havia fet tantes vegades i se li va fer de nit a prop del gorg. Cansat, va aturar-se a descansar en unes pedres i sense adonar-se'n l'acabà vencent la son. De sobte, una remor el va despertar: eren les rialles de les dones d'aigua que es banyaven en el gorg. L'hereu tragué el nas per damunt les roques i va veure per un moment les nimfes, que astutes, es van adonar de seguida de la seva presència. Al cap d'un moment, ja totes s'havien fet fonedisses. Totes menys una, que no podia deixar de mirar-lo. Immòbils, meravellats l'un de l'altre, van compartir els silencis i ben aviat es declararen l'amor.

L'hereu li demanà que fos la seva muller i ella va acceptar amb una sola condició, que mai li recordés el seu origen i ni una sola vegada tornés a fer esment de la seva condició de dona d'aigua. L'hereu acceptà i encetaren una vida junts. El mas anava creixent i la hisenda era pròspera i ben aviat van arribar una filla i un fill. Els anys passaven i ningú sabé mai qui havia estat ella.

Un dia però, passà el que mai hauria d'haver passat. L'hereu i la dona discutien sobre l'administració d'unes terres i ell perdé els estreps: "Què n'has de saber tu de quin blat hem de plantar si et vaig treure de l'aigua i no sé ni de quin ventre t'han parit!"

La dona empal·lidí de cop, féu mitja volta i arrancà a córrer cap al bosc. Ell entengué de seguida el que acabava de fer i va córrer darrere d'ella cridant "perdona", "perdona, estimada". Però era massa tard. La dona va seguir sense girar-se ni un moment, pujà camí del gorg i quan va ser a dalt va llançar-se daltabaix per desaparèixer per sempre més a les seves aigües.

A partir d'aquell dia, la tristesa s'enquistà en l'hereu i la casa i per més desgràcia, la hisenda començà a anar malament. Prou va buscar-la l'hereu, però amb el temps es va convèncer que no tornaria.

Vet aquí que un dia però passà una cosa extraordinària. L'hereu arribà a la casa de bon matí, després d'haver maldormit al costat del gorg i trobà que la casa estava polida i endreçada i el fills pentinats i vestits. "Qui ha fet tot això?" els preguntà i quedà meravellat en sentir: "Ha sigut la mare. Ha vingut aquesta nit".

L'hereu recuperà l'esperança. La nit següent encengué un bon foc i s'hi quedà a la vora, amb la idea de passar la nit en vetlla per veure-la arribar. Però al cap d'unes hores un son profund se l'endugué. Aquella nit, tampoc podria veure-la. Així es va anar repetint: nit rere nit, la dona d'aigua tornava per estar amb els fills i nit rere nit l'hereu es fonia en un son profund.

Una matí però, la sorpresa de l'hereu va ser doble. Els fills es llevaren vestits i pentinats com cada dia però aquell cop, en la cabellera de la nena, hi brillaven dues perles. L'única explicació que sabé donar la nena fou que la mare, en pentinar-la, havia plorat. Aquelles llàgrimes, que es repetiren diverses matinades, van permetre salvar la casa i recuperar, si no la felicitat de l'hereu, sí la riquesa d'aquella casa.

De la dona d'aigua no se'n sabé mai més res però diuen que encara avui, des del gorg, explica llegendes a aquells que s'acosten al Montseny amb ànim d'escoltar-la.